



Visie en methodiek Counselor in de Gezins- en Contextbegeleiding

Visie

De mens is per definitie *een relationeel wezen*. Hij wordt en is mens doordat hij op een bepaalde wijze met andere mensen in relatie staat. Hij ontwikkelt zich dan ook optimaal als hij zich met anderen, met de wereld en het leven veilig verbonden voelt. Indien de context niet (meer) betrouwbaar is of wanneer het lot ongunstig toeslaat, kan hij kwetsuren oplopen waarmee hij in de hulpverlening kan terechtkomen.

Met *context* bedoelen we de verschillende netwerken waarin mensen in relatie zijn, het geheel van voor hen betekenisvolle relaties en de maatschappelijke context waarbinnen dit alles gekaderd is. In de eerste plaats is dit het gezin en de familie. Verder kunnen dat zijn: vrienden en kennissen, de buurt, de sociale klasse, collega's, leden van een vrijetijdsvereniging, enz. Zodoende willen we moeilijk en/of maatschappelijk onaangepast en eigenlijk elk gedrag begrijpen in het licht van de context waartoe mensen behoren.

We gaan er van uit dat wat in relaties en/of situationeel geschonden is enkel in relaties terug kan worden hersteld - bij voorkeur in die relaties waar het vertrouwen geschonden is geraakt - of hanteerbaar gemaakt worden. Om daartoe in staat te zijn dient het gezin(slid) herstellende ervaringen op te doen. Deze kunnen gebeuren met de persoon die de kwetsuur heeft toegebracht of met iemand anders, bv. een hulpverlener. De hulpverleningsrelatie die het gezin(slid) met de begeleider aangaat, is daartoe elke keer weer een kans.

In onze visie dient de hulpverlener betrouwbaar aanwezig te zijn en dient hij/zij het gezin(slid) te durven aanspreken. Dat doet hij door authentiek en met respect terug te geven wat hij meent te ervaren in het samenzijn met het gezin(slid). Of om het nog met andere woorden te zeggen : hij doet dit door zichzelf in de relatie in te brengen. Dit laatste is een ambacht die een professionele opleiding vereist.

Mensen lopen op één of verschillende domeinen van het leven vast wanneer ze niet of onvoldoende in hun pijn, hun lasten en hun inzet gezien en erkend werden/worden. De feitelijke essentie van elke hulpvraag zou men bijgevolg als volgt kunnen beschouwen: “Zie mij in mijn pijn, mijn lasten en mijn inzet”. Dit zien/gezien worden en erkenning geven/krijgen is wezenlijk en is waar een hulpverlener fundamenteel aandacht aan dient te

besteden. De hulpverlener kan een context faciliteren waarbij het gezin en zijn leden naar hun pijn kunnen kijken als zij dit wensen en als het voor hen veilig genoeg is.

Onze visie is dat een mens en zijn context over voldoende competenties beschikken om aan de slag te gaan met nieuwe informatie en ervaringen die bij zijn 'in de context zijn' aansluiten. Zij beschikken over een zelfherstellend en zelfregulerend vermogen en dit willen wij stimuleren. Op deze wijze proberen we het gezin opnieuw in beweging te krijgen.

In de hulpverleningsrelatie behoudt elk zijn verantwoordelijkheid. De hulpverlener is verantwoordelijk voor dat wat hij in de relatie meent te ervaren, op te pikken en in de relatie in te brengen. Het is zijn verantwoordelijkheid om het proces zorgvuldig op gang te brengen, te faciliteren en het gezin(slid) te blijven uitnodigen. De moeilijkheden waarmee het gezin(slid) te kampen heeft, blijven echter het eigendom van het gezin(slid) en niet van de hulpverlener. Het is de keuze van het gezin(slid) wat hij hier al dan niet mee wilt doen.

Elke keer als we het gezin(slid) op deze manier kunnen ontmoeten wordt er iets hersteld of hanteerbaarder gemaakt waarmee het gezin(slid) verder kan, los van de frequentie en de duur van een begeleiding, hoe kort ook. Het is elke keer en overal de moeite.

Methodiek

De methodiek die we gebruiken in de opleiding, is opgebouwd rond de helende en/of versterkende kracht van de hulpverleningsrelatie.

In deze relatie is de persoon van de hulpverlener het belangrijkste werkinstrument van de hulpverlener. Ook hij verschijnt niet ongeschonden bij het gezin(slid). Omdat hij professioneel bezig is, dient hij weet te hebben van zijn kwetsuren en hoe deze soms remmend of storend werkzaam kunnen zijn in de professionele relaties die hij met gezin(slid)en aangaat. Daarom geven we in de opleiding hier veel aandacht aan. Daarnaast dient hij eveneens zijn kwaliteiten te kennen die hij in de hulpverlening kan aanwenden.

De cursist leert heel doelbewust en methodisch met zichzelf als werkinstrument te werken. Hij leert *in* de relatie te gaan staan, de relatie met het gezin(slid) te durven en kunnen aangaan en te proberen tot echte ontmoeting, tot verbinding met het gezin(slid) te komen. In dit opzicht leert hij om de hulpverleningsrelatie zelf als hefboom aan te wenden om (opnieuw) beweging in het gezin met zijn moeilijkheden tot stand te brengen

In de opleiding geven we bijzondere aandacht aan het leren zien van de pijn, de last en de inzet van het gezin(slid), nl. achter het 'andersoortig', het maatschappelijk niet-verwachte en/of niet-aanvaarde gedrag van het gezin(slid) de pijn en het lijden, de last en de vaak niet geziene inzet leren zien en daar vervolgens erkenning aan te geven. Tegelijk willen we de veerkracht van het gezin(slid) zien, aanboren en versterken. Voor dit alles is het noodzakelijk dat de hulpverlener in staat is om zijn eigen pijn en lijden, zijn last en zijn inzet te zien en er bij stil te durven en kunnen staan.

Dit alles onderbouwen we theoretisch door de meest bruikbare inzichten uit verschillende kaders (systeemdenken, contextueel denken, psychodynamica, experiëntieel

kader) toe te passen. Tevens gebruiken we therapeutische technieken als hulpverleningsvaardigheden, waarbij we uitdrukkelijk stellen dat deze opleiding geen therapeutische opleiding is !

Als docent streven we ernaar om dat wat we in de opleiding aanbieden zelf ook tijdens de opleiding toe te passen. Dit is congruent zijn in het doceren. Vanuit praktijkervaring geloven we sterk in wat we brengen en we willen dit met evenveel overtuiging en passie doorgeven.

Team Counselor in de Gezins- en Contextbegeleiding

Februari 2016